

Dorpsbewoners die ons wat te vertellen hebben ...

door H.E.J. van Essen

Als jongetje van 7 jaar had hij al iets met De Meern. Hij woonde toen in Utrecht, en spijbelend van school, trok De Meern hem al. Later als afgestudeerd huisarts komt hij terug; een man met opgeruimd humeur, altijd sunny side up. Zijn verkneuterende lach is legendarisch te noemen. Dokter Lambers sr. bijna 'n halve eeuw lief en leed delend met zijn De Meern ...

Een non-stop causeur

In ruste wonend aan de Woerdlaan, heeft hij uitnodigend zijn buitenlicht branden en laat het bezoek zelf binnen. Met zijn vitale gestalte nodigt hij uit aan tafel plaats te nemen in de gezellig ingerichte huiskamer.

Met een uitzonderlijke gedrevenheid voor een 87-jarige begint hij te vertellen, twee avonden lang, non-stop zonder enige pauze, vergeet daarbij de koffie, verontschuldigt zich hiervoor bij het volgende bezoek, nadat zijn vrouw hem hierover na afloop vermanend had onderhouden.

Als hij dit leest, hoor ik in gedachte weer die al eerder gememoreerde legendarische lach, die zich bij iedere aangehaalde anekdote manifesteert in een lachsalvo, waarbij zijn hele lichaam acuut en synchroon die „verkneuterende” houding aanneemt.

Deze, in grote kring van zijn patiënten, bekende lach wordt vanuit de keuken eveneens lachend door zijn vrouw bevestigend onderstreept. Zij is die tweede avond maar thuis gebleven om er zeker van te zijn dat dit keer de koffie wel verzorgd wordt als de dokter zijn niet te stuiten anekdotes aan het verhalen is. Hij heeft daarbij een natuurlijke behoefte om vooral de humoristische zijde ervan te belichten.

Curriculum vitae

De heer E. Lambers werd op 4 juli 1906 te Utrecht geboren, als eerste kind uit een gezin van 4. Zijn eerste kennismaking met zijn latere werkterrein was toen hij als 7-jarige leerling spijbelde van de lagere school en een voettocht ondernam van Utrecht tot aan de Stadsdam.

Zijn vader was hoofdwerktuigkundige bij de toenmalige Staatsspoorwegen te Utrecht. Na het lager onderwijs, doorliep de jonge Lambers het Utrechts Gymnasium met hoge cijfers en koos daarna als studierichting wis- en natuurkunde, die hij na een jaar verwisselde voor de richting medicijnen.

Op 20 april 1934 behaalde hij eveneens te Utrecht het artsdiploma en begon zijn loopbaan voor 'n korte tijd als waarnemend huisarts te Blerick. Intussen stad en land kris-kras afreizend, om een geschikte vestigingsplaats te zoeken. Gelukkig genoot hij van vrij reizen per trein uit hoofde van de functie van zijn vader. Het artsenaanbod was toen groot en de praktijken lagen niet voor het opscheppen.

Eigen graf vooraf ...?

Weer kwam Lambers naar De Meern, nu als 28-jarige en intussen gehuwd, vestigde hij zich op 23 juli 1934 in het voormalige doktershuis aan de Meerndijk 114 te Veldhuizen, de gemeente waaronder De Meern toen ressorteerde.

Veldhuizen, Vleuten en Oudenrijn waren nog zelfstandig en hadden elk hun eigen burgervader, maar in Veldhuizen was nog geen zelfstandig arts. Jarenlang, vanaf 1912 - toen dokter Furné was overleden, hetzelfde jaar waarin het nieuwe doktershuis werd opgeleverd, - tot 1934 bleef de gemeente verstoken van een eigen huisarts. Slechts een enkeling had het gewaagd zich hier te vestigen, maar door gebrek aan vertrouwen van de plattelandsbevolking was die al spoedig weer verdwenen.

Deze kortstondige voorganger gaf hem nog wel het advies om eerst te investeren door de aankoop van een graf op het plaatselijk kerkhof om aldus het vertrouwen te winnen bij de bevolking, 'n blijver te zul-

len zijn. Het zal zijn eigen aanpak zijn geweest, want het advies werd in de wind geslagen, en tot op de dag van vandaag geniet dokter Lambers sr. in grote kring vertrouwen en respect.

'n Popu dok

Het doktershuis aan de Meerndijk, zie afb. 2, stond tussen het huidige pand van Sterk-Woninginrichtingen en het kantoor van de Onderlinge Brandverzekering.

Rechts van het doktershuis stond de woning van het schoolhoofd en daarnaast de Openbare School, waarvan het schoolplein was afgezet met een ijzeren hek. „Op de verjaardag van het schoolhoofd, toevallig ook mijn verjaardag, werd het hek van de school ieder jaar met vlaggetjes versierd, waardoor menig familielid en kennissen, grote populariteit veronderstelden van de dorpsdokter hi-hi-hi”.

Het gezin, inmiddels uitgebreid met 5 kinderen, - twee meisjes en drie jongens -, heeft er 15 jaar gewoond. Ook was er een dienstmeisje intern. Door de inmiddels drukke praktijk en het feit dat vervangingsdiensten niet bestonden, was het houden van vakantie niet mogelijk. Pas in 1940 kon er 'n korte vakantie vanaf.

Bioscoopbezoek

„Ik hoefde ook nooit naar de bioscoop, daar was mijn spreekkamer voor. Menigmaal tussen de patiëntenbezoeken door moest ik me even terugtrekken om uit te kunnen lachen, om niet bij de volgende patiënt uit mijn rol te vallen”.

De voorkamer was als spreekkamer ingericht en de achterkamer als huiskamer.

De Brokkendokter

In de beginjaren van zijn praktijk kreeg hij vooral te maken met vele ongevallen die plaatsvonden op de hoek Rijksstraatweg en Meerndijk; toen een zeer onoverzichtelijke situatie met een flessehals aan het eind. Vóór de aanleg van de snelweg, 1938/39, wurmde het verkeer, tussen zowel Rotterdam-Utrecht als dat van Gouda-

2. Het eerste doktershuis aan de Meerndijk

Utrecht vice-versa, zich over dit kruispunt. In de volksmond kreeg hij al gauw de bijnaam „Brokkendokter”.

Gedurende de aanleg van het Amsterdam-Rijnkanaal alsook de nieuwe snelweg Utrecht-Den Haag, die in het kader van de werkverschaffing werden aangelegd, moest de dokter nog al eens komen opdraven. De onbekendheid om te werken met zwaar materiaal en anderzijds werk door middel van handkracht, brachten veel ongelukken met zich mee. Terplekke werd het ongeval dan behandeld en hij had veelal ook de nazorg ervan. Het direct afvoeren naar ziekenhuizen kwam pas na de oorlog in zwang.

'n Sportieve kanaalzwemmer

Al dat draven gebeurde wel per fiets. Er was 'n kleine dorpskern met een groot en uitgebreid buitengebied met veel verspreid liggende boerderijen, waarbij het huisbezoek per fiets werd afgelegd. Gemiddeld per dag zo'n 60-70 km, in weer en wind, bij hagel en sneeuw, nooit te laat bij spoedgevallen, want zo verhaalt hij, „Ik kon ontzettend hard fietsen en heb eens uitgeprobeerd hoe snel ik van de Meerndijk naar het Centraal Station in Utrecht kon fietsen, het was binnen 10 minuten”, hi-hi-hi, zich vooroverbuigend op de knieën slaand. Dat fietsen speelde hem ook wel eens parten, zo herinnert hij zich...

Hij raakte kant noch wal ...

„Het was in de oorlog, in de tijd van de algehele verduistering van de openbare verlichting”. Hier en daar werd 'n opstakel met witgeverfde palen aangegeven. Zo ook de Meernbrug, die toen hoger was ge-

legen dan nu het geval is. Hij dacht de beste palen te zien, nam alvast 'n flinke vaart om de brug op te komen en in plaats van omhoog ... juist, u begrijpt het al, ... en hij toen ook, dat ie in de Rijn moest liggen.

Na een poosje zwemmen, raakte hij „kant noch wal” en bleek achteraf dat hij door de duisternis misleid, geruime tijd parallel aan de Rijnsoever had gezwommen. Uiteindelijk werd hij door de brandweer, uitgerust met „knijpkat”, eruit gevist en men begon onmiddellijk te dreggen naar zijn „stalen ros”. „Ik vermoed dat jullie 'n stukje verder terug moeten dreggen”, merkte de drijfnatte dokter nog op.

In die tijd was het water van de Rijn nog zo schoon, dat zijn kostuum, na verwijdering van enig kroos, niet eens gestoomd hoefde te worden, alleen die zelfgemaakte sigaren, die hij die avond had gekregen waren naar de knoppen. Het pak ging nog zeker 3 jaar mee.

Tot na de 2e wereldoorlog heeft Lambers zijn huisbezoeken met de fiets afgelegd en pas in december 1946 werd de eerste auto, een Renault Quatro, aangeschaft. Op de foto van afb. 2 is nog net de neus ervan zichtbaar.

„Help de dokter verzuipt!”

is de gelijknamige titel van het boek van Toon Kortooms, waarin hij de wederwaardigheden van een plattelandsarts beschrijft.

Zoiets overkwam ook onze dokter, toen hij op ziekenbezoek bij een patiënt aan de Zandweg, in de haast vergat zijn handrem aan te trekken. Toen hij terugkwam kon hij nog net waarnemen, dat zijn auto langzaam in de Leidse Rijn ten onderging. In de haast, zoals gezegd, want hij moest nog met spoed naar Utrecht, gaf hij met nadruk aan Van der Tol de opdracht de auto eruit te takelen, omdat alleen hij dat onbeschadigd kon. Er is daarna met de auto nog 4 jaar gereden, alhoewel de meeste portieren de eerste maanden met touwtjes bijeen werden gehouden ...

Benepen hokjesgeest

Alhoewel de verzuiling in De Meern minder een rol speelde dan in Vleuten, getuigde het levenspatroon in de vooroorlogse jaren toch nog hier en daar van een benepen hokjesgeest en bedorven spruitjeslucht tussen de diverse geloofsrichtingen. Ons pluriforme leden- en lezersbestand van vandaag kan zich dat misschien nauwelijks voorstellen. Dokter Lambers zelf was N.H., maar had ook vele patiënten van r.k.-huize. In Vleuten daarentegen was het patiëntenbestand streng gescheiden naar religie. Als een cerberus waakte daar Pastoor Ohl over zijn schapen... Streng hield hij ook, „verliefde lammeren” in het oog dat zij hun keuze uit „eigen weitje”

maakten. Zelfs presteerde hij het bij slecht weer, bij verliefde paartjes onder de paraplu te kijken of ze allebei wel van het houtje waren.

De eerste echtgenote van Lambers was betrokken bij diverse sociale- en maatschappelijke instellingen. Zo was zij ook voorzitter van het Centraal Genootschap voor Kinderuitzendingen. Ook uit de parochie van Pastoor Ohl kwamen kinderen met een slechte conditie hiervoor in aanmerking. Mevrouw Lambers, bij hem op audiëntie om voor een kind toestemming te verkrijgen, werd door hem achter zijn bureau zittend te woord gestaan, terwijl zij kon blijven staan.

Vleuten heeft het zelfs meegemaakt dat patiënten van de protestante dokter die van de katholieke in de haren vlogen ... of misschien was het andersom ... hi-hi-hi.

De oorlogsjaren 1940 - 1945

Gevraagd naar zijn belevenissen gedurende W.O.-II, verhaalt hij moeiteloos! Zo vertelt hij: „In de eerste oorlogsjaren zaten er twee Duitse deserteurs op 'n boerderij. De Grüne Polizei wist ze daar te achterhalen en wilde ze arresteren. Een van de twee werd daarbij doodgeschoten. Ik moest komen en ben er met mijn overbuurman, die van beroep apothekersassistent was en zodoende eveneens in het bezit van een witte jas was, naar toe gegaan, en kon niet anders dan zijn dood bevestigen”.

Zo kwam er ook eens 'n Duitse soldaat bij hem met een arm die uit de kom was geschoten. Met enig ruk-, trek- en duwwerk heeft hij hem weer gezet. Hij kon het toch ook niet helpen dat hij als Duitser was geboren ... De man vertelde hem dat in het ziekenhuis niemand deze kunst verstond ...

En na een hevige stormnacht was er veel fruit van de bomen gewaaid en mensen uit Utrecht kwamen hier dan fruit rapen.

Die dag waren Duitse soldaten die in Haarzuilens gelegerd waren, hun wagens en een tank aan het repareren en deze vervolgens uittestten op de Utrechtseweg. Ter hoogte van waar nu de Bloemenveiling is, werd een vrouw uit Utrecht met haar tas vol fruit, doodgereden. Ook hier werd Lambers weer bijgeroepen ..., de soldaten vervolgd gewoone weer hun weg ...

In de hongerwinter kwamen de mensen uit Rotterdam, lopend naar De Meern om hier nog wat voedsel te bemachtigen en ook herinnert hij zich dat bij een razzia in Rotterdam, de werkende mannelijke bevolking werd gesommeerd hun huizen uit te komen en werden op transport gesteld om te gaan werken in Duitsland. Een tussencontrole werd gehouden bij Tivoli in Utrecht. Het transport passeerde de Meerndijk, waar twee Rotterdamers wisten te ontvluch-

ten. Een heeft zich later toch nog gemeld in Utrecht en de ander is bij de familie Lambers achtergebleven, waar ze de hele avond nog mee gebridget hebben om de volgende ochtend weer terug te gaan naar Rotterdam.

Op het eind van de oorlog werden hier en in de omgeving nog zo'n 2.000 Limburgse vluchtelingen ondergebracht, die tussen de vuurlinies van zowel de bevrijders als die van het terugtrekkende Duitse leger hun woon-gebied moesten verlaten. Door de verminderde hygiënische mogelijkheden kreeg de dokter met de gevolgen hiervan, zoals schurft, luizen en difterie veel van doen, en toen er tenslotte zelfs geen leidingwater meer was, werden de kinderen met sneeuw gewassen.

Zo was het ook verboden met licht op te fietsen, waarvan de uitstraling vanuit de lucht te zien zou zijn. Met houten latjes werd dan een soort jalosietje op de koplampen gezet en ook de elektrische voorzieningen werden op het laatst beperkt tot enkele uren per dag om eten te koken. Zo waren er zgn. „eeuwigdurende batterijen” in omloop die oplaadbaar waren ... Nou ja, na enige tijd gaven ze ook de geest ... hi-hi-hi”.

„Zo had een dorpsgenoot, - met een bevalling in het vooruitzicht - zich zo'n lamp aangeschaft maar had die al zoveel gebruikt dat toen de bevalling zich aankondigde, dat ding hem in de steek liet”. „Veel bevallingen verrichtte ik toen bij een carbidlampje of de kaars van de pastoor ... hi-hi-hi”.

1800 Borelingskes verlost

Na de oorlog, vanaf het moment dat de auto er was, werd ook de weekenddienst ingesteld en waren de meeste weekenden tenminste vrij. Alleen voor bevallingen, maakte Lambers maar al te graag een uitzondering, want dat was zijn favoriete bezigheid.

In totaal heeft hij ca 1.800 bevallingen gedaan en bij sommige families zelfs tot in de 3e generatie ... „Er was één weekend bij met 7 bevallingen, inclusief een tweeling ... hi-hi-hi”.

Ook had hij gedurende de weekenddiensten te Harmelen in één jaar tijd net zoveel bevallingen begeleid als de dokter van Harmelen zelf. Zo was hij ook getuige bij de 700e inwoner, die van de gemeente toen een spaarbankboekje als geschenk kreeg.

Lamberiaanse bevallingstruc

Gedurende mijn artsenopleiding werd ons - geduld en nog eens geduld hebben bij bevallingen - bij herhaling ingeprent en werden wij verplicht om na afloop nog een uur moeder en kind bij te staan. De vóórafgaande tijd duurde soms 1 tot 1 1/2 dag. Hij doodde de tijd dan met moppen vertellen of ging zich, indien het avond was, uitgebreid scheren.

Het was op 'n 29e februari dat hij zich bij een oproep naar een bevalling spoedde. Bij aankomst waren de weeën verdwenen en dit herhaalde zich enige malen. Aan het eind van de dag heeft hij - toen het probleem zich weer voordeed - gedaan alsof hij wegging, de deur hard dichtgeslagen en buiten enige minuten gewacht. En ja hoor, de aanstaande vader maakte alweer aanstalten hem erbij te roepen ... „Door al deze vertraging werd het kind (net) op 1 maart geboren ... hi-hi-hi”.

3. De Meern, als 'n kerstkaart in de sneeuw. Foto: jan. 1956

Ho-Ho, ieder op zijn beurt ...

Het was bij een tweeling, dat de eerste om 10 voor 12 's nachts en de tweede 20 minuten later werd geboren. De vader vroeg Lambers de kinderen op dezelfde dag te zetten ... De ervaren Lambers gaf de ouders de raad dat niet te doen, omdat de kinderen hun dat later niet in dank zouden afnemen! Zo hadden ze ieder hun eigen verjaardag.

„Het Witte Huis”

Na 15 jaar aan de Meerndijk gewoond te hebben, kocht Lambers 'n stukje boogaard van een boer wiens boerderij stond op de plek waar nu de Mavo-school en het bedrijf van Van Bommel zijn. Op de hoek van de Rijksstraatweg en de Burg. Taets van Amerongenlaan liet hij „Het witte Huis” bouwen. Bij 't bouwplan werd door de gemeente bepaald, dat het huis niet meer dan 500m² mocht innemen. Dan de gangen maar wat smaller gemaakt, en ook toen bleef de goedkeuring uit. Het huis paste niet bij de bouw van de r.k.-kerk en zou daarom een groot, schuin dak moeten hebben. Ook het aan-

gepaste plan kon geen instemming vinden, omdat er boven de praktijkruimte niet gewoond mocht worden. Een jaar na deze afwijzing mocht dit weer wel, en werd het huis in zijn huidige staat gebouwd. Het was inmiddels 1949 dat de familie zich daar vestigde. De drukke praktijk en daarbij nog, de op het platteland gebruikelijke huis-apotheek, bezorgde ook mevrouw Lambers handen vol werk.

Al voor haar huwelijk was zij apothekers-assistente en deed dat nu, naast haar drukke gezin en het vele sociaal-maatschappelijk werk, er ook nog bij. Zij was 'n sterke vrouw.

Dat sociaal-maatschappelijkwerk bestond uit belangrijke bestuursfuncties o.a. bij het Rode Kruis, het Groene Kruis en het voorzitterschap bij het al eerder genoemde Genootschap voor Kinderuitzending. Nog twee maanden vóór haar overlijden in april 1966 - zij leed aan een ernstige bloedziekte - leidde zij de jaarvergadering van het Rode Kruis waarbij zij ook nog de vergadering toesprak.

Menigmaal speelde zij St. Nicolaas op de school voor de Meernse jeugd en om herkenning te voorkomen, trok ze hiervoor dan de schoenen van de dokter aan ... hi-hi-hi.

Telefooncentrale

Een plattelandsarts had natuurlijk ook telefoon en dat was in die jaren zeker nog niet algemeen. De boeren in de wijde omtrek wisten dat en als zij dan 's nachts 'n veearts nodig hadden, werd er maar bij

Lambers aangebeld. In vele gevallen durfden ze zelf niet in de hoorn te spreken en moest de dokter dat ook maar doen ... hi-hi-hi. Als tegenprestatie voor zo'n nachtelijk bezoek mocht Lambers, terwijl de boer zelf bij Fizaan dokterde, zijn knecht behandelen.

Ook werd er eens door 'n boer een zieke knecht naar zijn spreekuur gestuurd, enige tijd daarna stuurde hij ook zijn vrouw ... Toen beiden met succes geholpen waren, durfde de boer zelf ook te komen.

Politie-arts

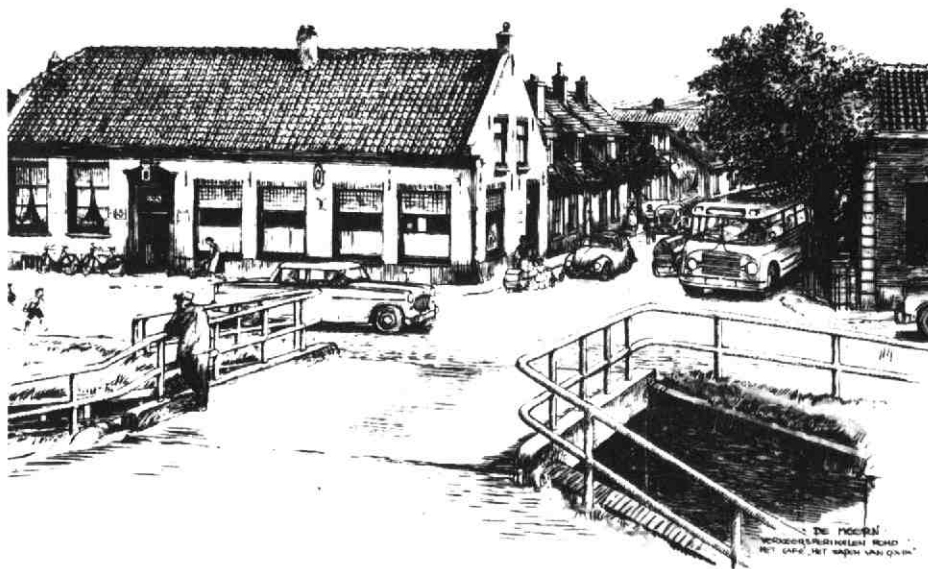
Een Utrechtse architect, die na 'n feestje verdwaald was en in de omgeving van Vleuten tegen 'n boom was gereden, moest bij Lambers, die ook politie-arts was, 'n bloedproef ondergaan. De man was zo ver heen, dat hij de volgende dag kwam navragen of hij hier 's nachts soms ook geweest was ... hi-hi-hi.

Regelmatig moest hij nachtrust derven om de alcoholtest te doen, waarbij bloed en urine moest worden onderzocht. De praktijk was voorzien van een toilet met fonteintje, en om te voorkomen dat er „water bij de wijn” in het potje werd gedaan en ook bij overmatige onbekwaamheid zij niet meer recht konden staan, moest de deur open blijven.

Bij eigen patiënten zag ik wel eens wat door de vingers ... Een zoon, wiens ouders patiënt waren bij mij, had te veel aan „Bacchus geofferd” en daardoor brokken veroorzaakt in Huis ter Heide. Met woorden van „hoe kun je dat je ouders aandoen”, deed ik toen „discreet” de deur maar achter hem dicht ... hi-hi-hi.

4. Café „De Meernbrug” van Van Straten

5. De Meernbrug en het Café „t Wapen van Gouda”.
Pentekeningen door Chris Schut van 1958.

Ook bij een veehandelaar, die met klompen aan in een Mercedes de Meerndijk afkwam en via de Meernbrug rechtsaf moest, werd zo'n proef afgenomen. Hij had op de brug willen afremmen, maar raakte met de klomp zowel het rem- als het gaspedaal met als resultaat dat hij met auto en al het café van Van Straten binnenreed en vóór de tapkast tot stilstand kwam. Hij stapte zijn auto uit en bestelde gelijk 2 borrels „voor de schrik”. Toen Lambers later bij hem thuis de proef moest afnemen, stond de fles alweer op het aanrecht.

Op een dag kregen twee „aangeschoten” boeren buiten ruzie waar de marechaussee werd bijgeroepen om de kemphanen te scheiden en ter ontuchtering in te sluiten. Een van beiden bleef zo schreeuwen, waarop ik werd geroepen. Al gauw bleek dat een arm uit de kom lag. Op de biljarttafel van Café 't Wapen van Gouda, op de hoek bij de Meernbrug, werd hij al worstelend vastgehouden en toen 's mans arm weer op zijn plaats zat, schoot de andere er weer uit ... hi-hi-hi.

Tijdens 'n andere ruzie schoot de politie iemand per abuis 'n kogel dwars door zijn neus. Toen Lambers erbij werd geroepen, herinnerde hij zich een verhaal uit zijn jeugd, uit het boek „Kinderen van het Woud” door Captain Marriott. In een fragment uit dat boek werd de kapitein door zijn neus geschoten. De kinderen op het schip riepen toen ook, „nu kan je niet meer op je fluitje blazen”.

Rotdokter ...

Bij het aanslingeren van een vrachtauto had iemand bij een terugslag, de slinger tegen zijn neus gekregen, neus aanzienlijk beschadigd, moest gehecht worden. Nu is de huid, rondom de neus, nogal dik, waardoor verdovingsprikken pijnlijker zijn dan zonder verdoving hechtingen aanbrenge. Aldus werd zonder verdoving met kromme naald gehecht, terwijl de man geen kik gaf. Een week later kwam de rijder hem vertellen dat hij de hele weg terug had zitten schelden op die rot dokter ... hi-hi-hi.

Zo reden er wekelijks de wagens van de Gekro van Rotterdam naar Utrecht. De Gekro-auto, waarmee een oude man was meegereden om zijn kleinkinderen in Utrecht te verrassen, botste met een auto uit Leiden. Hoofd en gezicht van de oude man waren nogal in ongerede geraakt en werden door Lambers ruim van verband voorzien, waarop de man zijn weg kon vervolgen naar zijn kleinkinderen. Wat zullen ze geschrokken zijn!

Rotterdamers, steek 'ns op, Hagenaars, steek in uw zak!

Een Rotterdamse wielclub reed regelmatig in de weekenden naar het einde van de Meerndijk om daar weer rechtsomkeerd te maken voor de terugtocht. Daar stond ook immers het bord „wielrijders afstappen” zij maakten ervan „wielrenners afstappen”. Bij een ongelukkige manoeuvre kwam een van de renners ten val en raakte aan zijn been gewond. Na

6. In een open calèche ... zorgde hij voor een volksoploop ... Foto 1959

7. Voorafgegaan door het Meernse Muziekkorps ...

8. ... werd de route meerdere malen gereden.

de hulpverlening werd afgesproken dat hij zijn schuld in het volgende weekend zou komen voldoen. Als een doodeerlijke Rotterdammer gebeurde dat ook zo ... Maar met een Hagenaar, die ook betrokken was bij een ongeluk, was het adres in Den Haag dat de man achterliet bij controle achteraf een niet bestaand adres ... hi-hi-hi.

25 jaar in De Meern

In 1959 viert onze plattelandsarts op grootstedse wijze zijn zilveren jubileum. In een open calèche, voorafgegaan door het Meernse Muziekkorps en begeleid door herauten te paard, zorgde hij samen met zijn 1e echtgenote voor 'n volksoploop. De Meern bestond toen slechts uit enkele straten en om teleurstellingen bij de oploop te voorkomen, werd de route meerdere malen gereden.

Een Hercules-fan in hart en nieren

Zeker zal het Stedelijk Gymnasium te Utrecht de aanleiding zijn geweest voor de sportieve Lambers, want dat was de bakermat van Hercules waarbij hij vanaf zijn 14e tot zijn 53e heeft gevoetbald, weliswaar met een onderbreking van de periode 1934-1946, waarin de enige sport toen bestond uit het rennen 's avonds naar de brievenbus.

De naam Lambers - ook zijn broer speelde toen in het 1e - was vermaard in die jaren ... Onze dokter had al jong een kalend kruintje ... Bij een wedstrijd waarbij zij samen moesten spelen werd er vanaf de zijlijn geroepen: „Hé, doar hé je Laambers, en de voader vaan Laambers” ... hi-hi-hi.

Op 20 april 1974 werd in de pers uitgebreid aandacht besteed aan het 40-jarig jubileum en nam hij 3 jaar later, met een druk bezochte receptie in het Verenigingsgebouw aan de Zandweg, op 27 augustus 1977 afscheid en gaf zijn praktijk toen geheel in handen van zijn zoon, E.G.E. Lambers, die hem al 7 jaar assisteerde.

Alleen O.L.H. met naam

„Mijn 1e patiënt heeft nog lang geleefd” ... zo zegt hij nog bij het weggaan ... en voegt er zijn stereotiepe lach aan toe ...

Dokter Lambers ... u had ons wat te vertellen ..., dank voor het meerijden op de bagagedrager van uw fiets ... later op de achterbank van uw automobiël en tenslotte, voor het meekijken over uw schouder bij het spreekuur ... en mocht het zijn, beste lezer, dat u zich herkent of aangesproken voelt, bedenk dan ... er is geen naam gevallen!

En Pastoor OHL dan? ... Nou ja, die had al naam gemaakt met zijn naam bij O.L.H., toch ...?